

Oponentský posudek na bakalářskou práci Anny Křečkové s názvem Život na pražském sídlišti Lužiny očima obyvatel od konce 80. let po současnost

Nejprve jedna drobná chyba, kterou, pokud mám pravdu, lze opravit před elektronickou i tištěnou archivací bakalářské práce. Na straně 18 na šesté řádce zdola má být, soudím: „Narátor totiž **ne**konstituuje...“ a nikoliv „...konstituuje...“.

K věci: Anna Křečková je ideální důkaz toho, co zakladatelé UK FHS považovali za cíl výuky na naší škole, tedy že bakalářský absolvent Fakulty humanitních studií by se měl naučit, a poté umět, číst a psát. Pravda, zní to bonmoticky, zjednodušeně, ale realita je bohužel taková, že většina absolventů SHV se opravdu naučila číst (a mám na mysli veškerou hloubku tohoto pojmu) a psát (i toto slůvko samozřejmě používám ve vší úplnosti jeho obsahu) až v Jinonicích.

Dále: krom několika bakalářských prací v žánru „životopisná zpověď“ jsem dosud neměl příležitost oponovat tak skvěle napsané, vymyšlené, strukturálně konzistentní, „nevelkohubé“ a tedy poctivé bakalářské práci. Anna Křečková umí psát. Anna Křečková umí i číst, protože podkapitoly 2.1.1. a 2.1.2 (konkrétně Představení metody orální historie a Stručné dějiny orální historie) jsou bravurní rešerší, kde na pouhých čtyřech stranách shrnula tím nejpresnějším, nejčtivějším a nejsrozumitelnějším způsobem, jaký jsem dosud četl, obsah a smysl metody, které jsme se neučili říkat Orální historie.

Dále: Anna Křečková je inteligentní. Nechválím ji za to. Konstatuji to. Je inteligentní proto, že všechny případné námítky ať už vedoucího práce či oponenta znala předem, popsala je, vymezila se vůči nim a pracovala – vědomě – pouze v pro ni reálných mantinelech. Mám tím na mysli námítky typu: příliš malý vzorek narátorů, osobní zaujatost vůči místu a terénu apod. Kolegyně Křečková dokonce tušila, že budu-li její práci oponovat já, mohl bych se „otočit“ na tom, že přepisy rozhovorů (i citace z nich) jsou doslovné, nezredigované, tedy že jazyk jejích narátorů z nich dělá tak trochu trouby. Zdůraznila proto, že vědomě používá nezredigovaný přepis. K tomu chci dodat jednu osobní poznámku: Ano, míval jsem, jako učitel, období, kdy jsem se vůči doslovnému přepisu ostře vymezoval. Dnes už vím, že existuje takřka tolik variant řešení orálně historického výzkumu, kolik je na světě orálních historiků, velmi jsem ubral ze své jednoznačné rétoriky a onen redigovaný přepis již učím jen jako jednu z možností, jak uchopit (zejména v životopisné zpovědi) jazyk narátora.

Závěr: díky bakalářské práci Anny Křečkové se její čtenáři dozvědí, jak velmi malá komunita lidí v pouhých třech vchodech jednoho panelového domu prožívala v oblouku takřka třiceti let své tzv. malé dějiny v kontextu tzv. velkých dějin. Dozvědí se to přehledně, logicky a věcně. To stačí. Navrhuji maximální počet bodů, rozuměj známku 1.

14.10.2010

Mgr. Jan Kašpar